

A év

Köszöntelek Benneteket Jézus nevében: *Béke legyen veletek!*

Legutóbb a szőlőhegy munkásairól szólt az evangélium, most ismét róluk, *a gonosz szőlőmunkásokról*. Mindhárom szinoptikus (Máté, Márk, Lukács) foglalkozik velük, akik szinte szó szerint hozzák a történetet. A *szőlőskertről* nem véletlen, ha a *paradicsomkert* jut az eszünkbe, mert ez a szőlőskert legalább olyan fontosságú mint az első. Az *istenkép* és *Istenország* kép problematikája rengetheti meg lelkünk békéjét.

Énekes imáink éppen ideillők: *Isten irgalma* és *Isten dicsérete*: Kyrie... Gloria...

Imádkozzunk! Istenünk, aki az ószövetségi írás szerint a paradicsomkertbe tervezted az embert, majd a szőlőskertbe költöztetted minket, igazából, milyen Isten vagy Te, és milyen ország a Te országod?! Mire jutott ebben a Te Jézusod? Segítsd megértenünk Őt, Te, aki élsz és szeretsz örökkön örökké.

Evangélium Máté könyvéből (21,33-43)

„Halljatok egy másik példabeszédet. Volt egy gazda, aki szőlőt telepített. Bekerítette sövényvel, belül pedig szőlőt őszt, és őrtornyot épített. Aztán bérbe adta a szőlőműveseknek, és elment idegenbe. Amikor eljött a szüret ideje, elküldte szolgálait a szőlőművesekhez, hogy szedjék be a termést. Ám a szőlőművesek nekiestek a szolgáltnak. Az egyiket megverték, a másikat megölték, a harmadikat megkövezték. Erre más szolgálakat küldött, többet, mint először, de ezekkel is úgy bántak. Végül a fiát küldte el hozzájuk, mert azt gondolta: A fiát csak megbecsülik. De amikor a szőlőművesek meglátták a fiút, így biztatták egymást: Itt az örökös! Gyertek, öljük meg, és mienk lesz öröksége. Nekiestek, kidobták a szőlőből, és megölték. Amikor majd megjön a szőlő ura, vajon mit tesz a szőlőművesekkel?” „A gonoszokat a gonoszok sorsára juttatja, szőlőjét pedig más bérlőknek adja ki bérbe, akik idejében beszolgáltatják a termést.” Erre Jézus azt kérdezte: „Sose olvastátok az Írásban:

A kő, amelyet az építők elvetettek,

szegletkövé lett.

Az Úr tette azzá,

s ez csodálatos a szemünkben.

Ezért mondom nektek, hogy elveszik tőletek az Isten országát, s olyan nép kapja meg, amely megtermi gyümölcsét.

Milyen az Isten? Milyen az Ország? Mi, a Bokorban tudjuk a biztos választ. Miért kell mindig ezen rágódnunk!? *Szeretet az Isten és Szeretet az Ország!* Mit mondhatnak még az evangéliumok?!

1) Milyen az Isten?

Ha mindhárom szinoptikus leírását elolvasom a *gonosz szőlőmunkásokról*, nem lehet kétség bennem afelől, hogy itt bizony legalább két példabeszéd van összekutyulva. De mindenképp két *istenkép* is keveredik, mégpedig a szélsőségek két végéről.

Az egyik annak az *Atyának* a képe, aki végtelenül szereti az embert, és aki végtelenül naiv. Miután elküldi küldötteit a szőlőmunkásokhoz, és azok az egyiket elkergetik, a másikat megverik, a harmadikat megölik, sorozatban, akkor elküldi kedvenc fiát azzal, hogy őt majd becsülni fogják.

Az emberek mindig gyanították, hogy ha van Isten, ez az Isten csak jó lehet, aki *szeret* minket. De hogy ennyire szenvedélyesen szeressen, az már elképesztő. Igazán adhatna valamit a tekintélyére és méltóságára. Mondhatjuk mi is. Nem szabadna kiszolgáltatni magát, a fiát, a földjét, mindenét a gonoszoknak! Felháborító ez a stílus!

A történet leírója is így gondolhatta. Ki is elégíti ezt az igényünket. Úgy látszik, hogy még attól sem zavartatta magát, hogy egy történeten belül *két fajta istenképet* kutyul össze. Miért is ne! Nekünk igenis *Erős Isten* kell, aki odavág. Megöli a gonosz szőlőmunkásokat. Vagy más hasonlattal: A fia olyan szegletkő, amelyekre ha rázuhan valaki, belehal, vagy ha a kő zuhan rá valakire, akkor annak is vége. Ez a fajta Isten félelmet kelt, elrettent, rémületbe ejt. És nekünk ez kell! Mert az a másik zavarba ejt, elbizonytalanít. Az ilyen esztelen szeretettől nincs nyugta az embernek... Ilyen szeretet különben nincs is!?

Kérdezem, nem zavarja meg lelkünk békéjét Máté, Márk, Lukács, az *Ószövetségből* vett istenképével?!

2) Milyen az Isten országa?

A szőlőskert Izrael? A gazda az Isten. A szőlőmunkások a főpapok és írástudók. A szőlőtermés az Istennek tetsző cselekedetek. A szolgák a próféták. A küldött a Fiú. A bérlők maguknak akarják a termést. Súlyos büntetést érdemelnek a Gazdától. Mások kapják meg a Kertet.

A szőlőskert az Egyház?

A „mások”, az új Izrael: az *Egyház*. Isten új szövetsége, a megtért zsidókból és pogányokból. A szőlőskert munkásai (elvileg) a megölt Fiú követői. A termés az Isten Országáé. Az egyház kezdetben terméshozó nép volt. Így mutogattak rájuk még az ellenségeik is: „*Nézzétek, hogy szeretik egymást!*” De lassan főpapok és írástudók jöttek, vallási és hatalmi szervezetté váltak. Mi több, trón és oltár szövetségévé. A figyelmeztető prófétákat eretnekként maglyájára küldték, miközben magukat a Fiú követőinek mondták.

Szőlőskert a Bokor?

A 2000 év alatt mindig voltak olyan *szőlőmunkások*, akik a Gazda Fiát követték és a Kertet felvirágoztatni akarták.

Egy *Francesco* a „Szegénység úrnő” követője lett. Egy *Luther Márton* a papi uralom ellen lépett fel. És most nagyképűen az erőszakmentesség magyar képviselőjét említem a közelmúltból: a *Bokrot*.

A Bokrot, mely úgy akart élni, hogy csipkebokorként ég, lobog, de nem ég el. Sőt lángba borítja környezetét úgy, hogy együtt hirdeti Jézus eszméit: *a szegénység, kicsiség és szelídség* eszményeit, egy jézusi *szeretetközösség* formájában.

Szent kísérlet

Jézus úgy bukott el, hogy eszméi miatt keresztre feszítették. De egy eszme, egy mozgalom úgy is elbukhat, hogy saját maga okozza a maga veszét.

A szőlőskert és az Isten országa munkásainak szent kísérlete a *függőség* miatt bukhat el. Ha nem számolja fel a gazdagság, hatalom és erőszak világától való függőségét. Ami persze szinte lehetetlen.

Még a szent *Francesco* is felismerte, hogy a „Szegénység úrnőnek” szolgálja csak úgy lehet ő és a közössége, ha az egyházi főhatalom, a pápa áldását elnyeri.

Luther is úgy tudta megreformálni az egyházat, hogy végül is a *fegyveres hatalom*, a fejedelmek segítségét kérte. És egyháza ugyan fennmaradt, de miben különbözik a másiktól?

Ami pedig minket, a *Bokrot* illeti, nem vagyunk-e megfertőzve mi is, nem csak a koronavírusról, de a koronázatlan vallási és állami hatalomtól való *függéstől is* – akarva, akaratlan? Fügünk a belénk rögzült vallási hagyományok miatt, amit *egyházhűségnek* mondunk. Fügünk a kenyérkereseti lehetőség és a pozíciónk miatt a *hatalmi rendszerektől*. Fügünk az erőszak elleni nyílt állásfoglalásunkban is, éppen a *politikai lojalitás*, vagy nem tudom mi miatt.

Miközben tudjuk, hogy *egyetlen függőséget* hirdetett az a bizonyos Fiú, az *Atya akaratától* való függőséget. Ha ezt mással keverjük, vagy lecseréljük, akkor a szőlőskerten kívül kerülünk, és másoké lesz az Ország.

--- Testvéreim! Kérdezem, elsősorban magamtól: Ahogy az *istenképünk* valami ragyogó kép a lelkünkben, úgy az *Isten Ország*a is valami nagy eszme a fejünkben, de ott vannak a kétségek is bennünk! Mi *milyen szőlőmunkások* vagyunk?

Maarten Van Valckenborch: A gonosz bérlők példázata (1580-as évek)